

Наші рани нас виховують

Я проповідував нову істину, однак люди назвали її єрессю та кидали в мене камінням. Ісуса, який народився на юдейській землі, також звинуватили в єресі й розіп'яли. Переслідування мене не були такими вже болісними чи несправедливими. Я міг витримати будь-який біль, завданий моєму тілу. Проте звинувачення в єресі нашої церкви було найбільш несправедливим і найважчим для мене.

Деякі богослови, котрі досліджували нашу церкву на початку її існування, описали наше вчення як оригінальне та систематичне. Деякі були готові його прийняти. Це означає, що причини великої дискусії, є наша церква єретичною чи ні, полягали геть не в теології, це було викликано ситуацією, що склалася на той момент.

Більшість наших членів, до того як приєднатися до нас, були прихожанами інших церков. Саме це стало основною причиною ворожого ставлення до нашої церкви. Коли професорка Ян Юн Йон, одна з викладачок Іхва, пристала до нашої церкви, її доправили до поліцейської дільниці для допиту. Там вона дізналася, що близько вісімдесяти християнських служителів написали скаргу, критикуючи нашу церкву. Стало зрозумілим, це відбулося не через те, що ми зробили щось не так. Причина такого радикального переслідування нашої церкви радше полягала в невиразному почутті страху та кризі існуючих церков, а також їхнього великого фракціонізму.

Послідовники різних релігійних груп приходили до нашої церкви, щоб послухати нове вчення. Я проганяв їх, грізно кажучи: «Навіщо ви сюди прийшли? Повертайтеся до своїх церков». Але невдовзі вони поверталися знов. Люди, які приходили до мене, не хотіли нікого слухати — ані своїх учителів, ані батьків. Усе, чого вони хотіли, це послухати, про що я кажу. Я не платив їм і не годував їх, але вони

вірили в те, чого я навчав, і продовжували приходити до мене. Це відбувалося через те, що я дав їм надію, показавши шлях позбавлення від розчарувань. Перш ніж дізнатися істину, я теж був розчарований. Я розчаровувався і коли дивився на небо, і коли споглядав людей довкола. Саме тому я розумів розчарування тих, хто прийшов до нашої церкви. Вони замислювалися над тим, як жити, однак не могли отримати відповіді. І тут вони знаходили їх у Божому Слові, яке чули від мене. Молоді люди, які шукали зустрічі зі мною, у моїх словах знаходили відповіді на питання, які полонили їхні душі. Саме тому вони приходили до церкви, щоб пройти цей шлях разом зі мною, яким би складним і важким він не був.

Я – той, хто не просто знаходить шлях, але ще й відкриває його для інших. На цьому шляху я скеровую людей до зцілення розбитих сімей і відновлення суспільства, нації та світу, щоб нарешті ми повернулися до Бога. Розуміючи це, люди, які приходять, хочуть піти зі мною на пошуки Бога. Хіба це погано? Єдине, чого ми прагнули — це знайти Бога, і саме через це нас переслідували і критикували.

У той час, коли відбувалися всі ці дискусії з приводу єресі в нашій церкві, моя дружина ускладнювала моє положення ще більше. Після нашої зустрічі в Пусані вона та її родичі почали вимагати, щоб я або покинув церкву і став жити разом з нею і сином, або погодився на розлучення. Навіть під час мого ув'язнення в Содемун вони приносили документи на розірвання шлюбу, вимагаючи від мене поставити печатку на них. Оскільки я розумів важливість шлюбу на шляху втілення Божого мирного світу, я не реагував на їхні вимоги.

Але, крім цього, дружина неабияк знущалася з наших членів. Особисто я міг терпіти будь-що, я не преймався з приводу її образ і нерозсудливого ставлення, та я не міг стояти осторонь і мовчки дивитися на те, як вона ображає членів нашої громади. Щодня, вона врилася до церкви, проклинала людей, нищила церковне майно та забидала церковні речі. Доходило до того, що дружина навіть обливала членів водою з людськими фекаліями. Коли вона приходила, ми не

могли проводити богослужіння. Зрештою, вийшовши із в'язниці Содемун, я погодився на вимоги її сім'ї та поставив печатку на документі про розлучення. Мене примусили зробити цей крок проти моїх власних принципів.

Сьогодні, коли я згадую про мою колишню дружину, мені прикро, що все так сталося. Така її поведінка була зумовлена великим впливом її родичів — затятих християн, і керівництвом корейських церков. До нашого одруження вона була абсолютно рішуча й переконана щодо нашого шлюбу. Те, що вона змінила свою точку зору, є уроком, наскільки сильно можуть на нас впливати суспільні упередження та сталі концепції.

Я пережив і горе розлучення, і біль того, що мене затаврували єретиком. Але я не зігнувся. Я мав пережити все це на своєму шляху, щоб спокутувати первородний гріх людства. Мені було вкрай потрібно це все витерпіти, щоб просуватися шляхом до Божого Царства. Найтемніша година настає перед світанком. Я звертався до Бога в молитві і, притулившись до Нього, зміг подолати темряву. Крім швидкоплинних моментів, коли я спав, увесь свій вільний час я проводив у молитві.

Фракціонізм — стан, в якому існують окремі, зазвичай неоднорідні або негармонійні одиниці (інституції).

«Після звільнення від окупації на політичній арені Кореї непропорційно велика частина її лідерів була християнами. Це пояснює, чому протестантські церкви були так тісно пов'язані з авторитарним урядом. Після Корейської війни (1950-1953 рр.) американський уряд підтримував церкви як суспільні організації, тому вони взяли на себе як церковне, так і політичне врядування. Відповідно багато церковних лідерів підтримували уряд під керівництвом Лі Син Мана. Це призвело до ситуації, в якій лідери церковних деномінацій змагалися один з одним, що у свою чергу породжувало фракціонізм серед церков».

Матесон: «Корейські церкви як двигун про-демократичного протесту».
Dartmouth Undergraduate Journal of Politics, Economics and World Affairs,
Vol. 1 [2018], Iss. 2, Art. 7

Revision #2

Created 25 February 2024 08:46:16 by andres

Updated 25 February 2024 08:48:00 by andres